בית ישראל (רוז'ין) — ויקהל

ויקהל משה את כל עדת ב"י ויאמר אליהם אלה הדברים וכו' ששת ימים תיעשה מלאכה וכו' והקשו מה ענין שבת אצל המשכן. אבל האמת היא אשר שבת שוה להמשכן והראי' שהשוה ל"ט מלאכות שהי' במשכן שייך ג"כ בשבת והענין המשכן שבכח המעשה והכנתם המשיכו קדושה למקום הזה כמ"כ יכול להיות באיש הישראלי אוהל שכן באדם. כי למה צריך הקב"ה להמשכן הלא מכה"כ רק מחמת שהעולם העשי' היא בהסתר וצימצום גדולים צוה השי"ת את בנ"י לעשות הכנה כזו להיות מרכבה להקדושה ועי"ז המשיכו קדושה. והי' מקום התגלות ביותר. וכמ"כ בש"ק ניתוסף בכאו"א נשמה יתירה. וכמ"כ יכול האדם בששת ימי המעשה להכין א"ע בעבודת השי"ת שיהי' מרכבה לקדושה להמשיך עליו קדושה מלמעלה. ואומר אני כשאדם עובד השי"ת בכל הדברים הגשמיים. אזי התורה והתפלה שלו בוודאי לשמו ית'. ואם ח"ו עושה דברים גשמיים להנאתו אזי התוהת"פ שלו קשה מאד כי מבלבל אותו במ"ז ופניות:

ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. הבא ליטהר מסייעין אותו. כשאדם מטהר א"ע ועובד ה' אז הקב"ה מטהר אותו מלמעלה. והנה ידוע כי יש רמ"ח איברים. וכנגדן רמ"ח מ"ע ושס"ה גידין וכנגדן שס"ה ל"ת וכל אבר מרומז על מצוה אחת וכשאדם עושה מצוה בכל אבר השייך לאותו מצוה. נעשה מרכבה לקדושה. וממשיך קדושה על אותו אבר. ואם פוגם ח"ו באיזה מצוה אזי ח"ו וכו' וזהו ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם אומר אני ויקהל משה את כל עדת ב"י ויאמר אליהם. כי בכלל ישראל בוודאי יכול לקיים כל התורה כי זה עושה מצוה זו וזה עושה מצוה זו ועי"ז נתקיים הכל וגם בזה"ז שאין בנמצא אדם שלם כזה: